

SOS

SOS - опит да се намерят очертанията на истинското демократично пространство

"Безработицата, неграмотността, жилищните проблеми на циганите не са теми за анализи в нашия печат /с твърде редки изключения/. Той предпочита засега кратките дописки с красноречиви заглавия като "Мургави помляха...", "Роми отмъкнаха...", "Темпераментни ключеци...". Едва ли това е признак на осъзнат расизъм. По-скоро това е зле разбраната атрактивност на новия български печат. Реакцията на вестникарите е разбираема. След дългите години на официозна скованост, настъпи ерата на свободата, т. е. журналистът се сдоба с правото да избира. Както знаем, изборът е трудно нещо.

Редакторите искат от репортерите си занимателни, пиперливи, шокиращи дописки. За да се продава вестникът. За да расте тиражът, за да се привличат реклами. Най-лесно е да бъдеш занимателен и пиперлия на гърба на беззащитните.

Някой циганин да е дал под съд журналист за обида и клевета? Някой читател да е написал възмутено писмо до редакция, че е срамота да се посочва етническата принадлежност на престъпниците, стига да не са българи? Някъде да са публикувани проучвания доколко и как малцинствата са тема за нашата периодика? Кой би поместил подобно проучване? Знае ли някой, колко от ромите имат пари за вестник, колко четат пресата, с каква периодичност, какво точно? Известно ли е на

SOS

журналистите в каква степен българските граждани определят отношението си към малцинствата под влияние на публикациите?

Колко са институциите в България, които се интересуват от всичко това?

Какво трябва да се направи, за да се заинтересуват?

Мария Велковска, журналист, 1997 г.